

19.6.2024.

Република Србија
ПРИВРЕДНИ СУД У БЕОГРАДУ
Посл.бр. 8 П 11512/21
15.05.2024. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

ПРИВРЕДНИ СУД У БЕОГРАДУ, и то судија Тијана Грујић, као судија појединац, решавајући у правној ствари тужиоца BS GROUP д.о.о. Брус, Расадник бр. 1, МБ: 17511866, кога заступа пуномоћник Милица Карановић, адвокат из Новог Сада, ул. Краља Александра 14/1/15, против туженог Јавна медијска установа “РАДИО-ТЕЛЕВИЗИЈА СРБИЈЕ“, Београд, ул. Таковска бр. 10, МБ 17644661, ради утврђења повреде ауторског права и стицања без основа, вредност предмета спора 1.500.000,00 динара, након одржане и закључене главне и јавне расправе, у присуству пуномоћника тужиоца и у присуству туженог, на рочишту дана 15.05.2024. године, донео је следећу:

П Р Е С У Д У

I УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца ПА СЕ УТВРЂУЈЕ да је тужени Јавна медијска установа “Радио-Телевизија Србије” Београд повредио имовинско право тужиоца BS GROUP д.о.о. Брус на емитовање на Новогодишњем специјалу “Друг Црни у НОБ-у” на тај начин што је неовлашћено емитовао “Друг Црни у НОБ-у” на каналу РТС 1 дана 31.12.2008. године у оквиру “Новогодишњег програма”.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Јавна медијска установа “Радио-Телевизија Србије” Београд да тужиоцу BS GROUP д.о.о. Брус исплати износ од 871.198,00 динара са законском затезном каматом до 01.01.2009. године па до исплате, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка ове пресуде.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 792.197,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка ове пресуде.

Образложење

Тужилац је тужбом поднетом овом суду 28.12.2018. године тражио да се утврди да је тужени повредио имовинско право на емитовање тужиоца на Новогодишњем специјалу „Друг црни у НОБ-у“ на тај начин што је неовлашћено емитовао Новогодишњи специјал „Друг црни у НОБ-у“ на каналу РТС 1 дана 01.01.2009. године у оквиру “Новогодишњег програма”. Тражио је и да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 1.500.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2009. године до исплате. У тужби и током поступка тужилац је навео да су парничне странке почев од 15.07.2008. године биле у преговорима око закључења уговора, на основу ког уговора је требало да тужилац туженом уступи право на емитовање Новогодишњег

специјала „Друг црни у НОБ-у“, у оквиру новогодишњег програма, као и емитовање других дела под називом „Црни груја“. Навео је да до закључења уговора није дошло, али да је и поред тога тужена неовлашћено емитовала Новогодишњи специјал на првом програму РТС-а дана 01.01.2009. године са почетком у 00,30 часова. Тужилац је током поступка сматрао да како за емитовање наведеног специјала није постојао правни основ, то је тужени извршио повреду имовинских права тужиоца и противправно стекао имовинску корист неовлашћеним емитовањем. Изјашњавајући се на истакнути приговор недостатка активне легитимације, указао је да на основу Уговора о копродукцији тужилац има статус произвођача видеограма на предметном новогодишњем специјалу, те да су тужиоцу уступаљена имовинска права аутора дела. Оспорио је истакнути приговор правноснажно пресуђење ствари. Оспорио је и истакнут приговор застарелости, сматрајући да у конкретном случају потражује утужени новчани износ на име стицања без основа, у односу на које потраживање треба применити општи рок застарелости.

Тужени је оспорио тужбу и тужбени захтев у целости. Истакао је приговор недостатка активне легитимације на страни тужиоца наводећи да исти није доказао да је филмски продуцент емисије која је предмет ове тужбе. Додао је да је, у складу са Уговором о копродукцији, „INTERMEDIA NETWORK“ д.о.о. нужни супарничар који би требало да буде обухваћен тужбом. Истакао је да је неспорно да је са тужиоцем био у преговорима око закључења уговора ради уступања права на емитовање „Друг Црни у НОБ-у“, али да тужилац није доставио све епизоде, нити је доставио завршен филм, при чему оно што је доставио није задовољавало критеријуме туженог у погледу квалитета, услед чега није ни дошло до закључења уговора. Појаснио је да је тужилац уступио туженом Новогодишњи специјал „Друг црни у НОБ-у“ бесплатно, чиме је хтео да промовише филм и серију. Такође, тужени је на својим програмима емитовао огласне поруке тужиоца са оглашавањем филма „Црни Груја у НОБ-у“ и тужиоцу испоставио фактуре које тужилац никад није платио. Истакао је приговор пресуђене ствари јер је овде тужилац водио спор против овде туженог у предмету овог суда б П 6053/10. Истакао је и приговор застарелости потраживања.

Пресудом овог суда 8 П 7057/18 од 28.01.2021. године, ставом I изреке одбијен је приговор пресуђене ствари. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је тужени повредио имовинско право на емитовање тужиоца, на тај начин што је неовлашћено емитовао новогодишњи специјал „Друг Црни у НОБ-у“ на каналу РТС1 дана 01.01.2009. године у оквиру Новогодишњег програма. Ставом III изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 1.500.000,00 динара са законском затезном каматом до 01.01.2009. године, па до исплате. Ставом IV изреке одбијен је захтев тужиоца за надокнаду трошкова парничног поступка.

Решењем Привредног апелационог суда 11 Пж 2584/21 од 25.11.2021. године, укинута је пресуда Привредног суда у Београду 8 П 7057/18 од 28.01.2021. године у ставу II, III и IV изреке и предмет је враћен првостепеном суду ради одржавања нове главне расправе. Дат је налог да се у поновном поступку утврди стварна намера странака, као и да се на јасан и недвосмислен начин утврди да ли је тужилац, без обзира што није постојао писани уговор између странака којим би регулисали своје односе, дао сагласност на емитовање серијала који се налази на касети и да ли по критеријумима туженог тај филмски материјал задовољава све стандарде које је тужени од тужиоца захтевао, те да се утврди да ли је постојао основ и који је основ у питању везан за имовинско искоришћавање тог дела.

У поновном поступку тужилац је остао при досадашњим наводима, док је у поднеску од 16.04.2024. године коначно определио тужбени захтев тако што је

предложио да суд утврди да је тужени повредио имовинско право тужиоца на емитовање на Новогодишњем специјалу “Друг Црни у НОБ-у” на тај начин што је неовлашћено емитовао “Друг Црни у НОБ-у” на каналу РТС 1 дана 31.12.2008. године у оквиру “Новогодишњег програма”. Предложио је и да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 871.198,00 динара са законском затезном каматом од 01.01.2009. године до исплате. Тужилац је током поступка истакао да је носилац сродних права и носилац уступљених ауторских права, на Новогодишњем специјалу “Друг Црни у НОБ-у”, те да има право на економско искоришћавање предметног дела, односно право на накнаду за премијерно емитовање истог. Истакао је да је тужени спорним емитовањем, без основа и без плаћања одговарајуће накнаде, повредио искључива права тужиоца као произвођача видеограма и носиоца уступљених ауторских права, на који начин је за себе прибавио корист. Навео је да је у конкретном случају овлашћено лице тужиоца предало касету са спорним видео материјалом туженом, ради закључења уговора о емитивању целог серијала, али да до закључења уговора између странака никада није дошло, те да је основ за предају касете и емитовање њеног садржаја отпао. Указао је на пословну праксу туженог, да пре емитовања проверава да ли достављени материјал има одговарајући квалитет и у вези са тим је нагласио да је очекивао да ће му тужени након предаје касете, а пре емитовања, доставити уговор са утврђеном накнадом за емитовање или да ће накнадним уговором регулисати предметно емитовање. Додао је да су наводи туженог о томе да предметни Новогодишњи специјал није имао одговарајући квалитет без утицаја на питање постојања повреде права тужиоца и права на накнаду, код чињенице да је тужени исти снимак емитовао, да је емитовање претходно морало бити одобрено, те да је на ово питање без утицаја и гледаност премијерног емитовања. Висину тражене накнаде за емитовање определио је према последњој допуни налаза и мишљења вештака, истичући да се ради о фер тржишној вредности датој у интересу обе странке, која је обрачуната имајући у виду висину лиценчне накнаде из Уговора о пословној сарадњи од 13.08.2012. године, који је тужилац закључио са Fox Televizijom d.o.o, а за који је тужилац доставио доказ да му је исплаћена уговорена накнада од 200.000,00 евра у динарској противвредности. Додао је да је наведеним уговором договорена накнада за премијерно емитовање истог филмског дела који је предмет овог поступка. Указао је да тужени није доставио нити један релевантан параметар, који се односи на висину накнаде за уступање права на премијерна емитовања, иако се ради о правном лицу уско специјализованом за медије. Оспорио је наводе туженог, да опредељен износ накнаде за премијерно емитовање треба умањити, као и наводе туженог да као битан параметар при оцени висини накнаде треба узети и број емитовања, односно обим емитовања. На рочишту на коме је закључена главна расправа предложио је да суд усвоји тужбени захтев. Трошкове је тражио опредељено.

У поновном поступку тужени је истакао да тужилац није доказао да је продуцент предметног Новогодишњег специјала, те да се из уговора које је тужилац приложио током поступка, који се тичу производње спорног серијала, не може основано закључити да је тужилац носилац права произвођача видеограма. Осим тога, оспорио је веродостојност приложених уговора закључених између тужиоца и трећих лица. Навео је да право на емитовање није искључиво право произвођача видеограма и да у конкретном случају није дошло до повреде искључивог права произвођача видеограма, нити повреде у виду неплаћања накнаде за емитовање, те да тужиоцу није проузрокована штета. Истакао је да је у конкретном случају постојала сагласност тужиоца за предметно емитовање, да се ради о „пилот епизоди“, али да иста није наишла на одобрење гледалаца. Такође, оспорио је наводе тужиоца да подаци о гледаности нису доказ о квалитету снимка. Указао је да тужилац десет година није

тражио плаћање накнаде за предметно емитовање, нити је туженом испостављао фактуру за исту, већ да исту потражује тек у овом поступку. Остао је при истакнутом приговору застарелости. Током постука је истакао да тужени у својој пословној пракси нема различите цене за новогодишњи програм и остале програме, као и да се Уговор о пословној сарадњи који је тужилац закључио са Fox Televizijom d.o.o. не може користити као параметар при одређивању висине предметне накнаде, будући да се исти односи на више серија и филмова, који су уступљени ради неограниченог емитовања, у више модалитета, а не о премијерном емитовању. Навео је да уколико суд буде сматрао да је тужбени захтев основан, што тужени спори, да висину накнаде треба обрачунати на бази основног налаза са корекцијама тако што би се узео у обзир обим емитовања од најмање два емитовања годишње уз две брзе репризе, будући да када се уступа право на мањи број емитовања, то се у уговору и нагласи, што овде није случај. На рочишту на коме је закључена главна расправа предложио је да суд одбије тужбени захтев. Трошкове је тражио опредељено.

У доказном поступку суд је извео доказе читањем писаних доказа у списима предмета, па је на основу изведених доказа и оцене истих у смислу чланова 7. и 8. Закона о парничном поступку, утврдио следеће:

Читањем Ауторског уговора од 11.4.2003. године суд је утврдио да је закључен између овде тужиоца као продуцента и Александра Лазића као сценаристе –креатора ауторског дела, те да је предмет уговора утврђивање обима, начина и накнаде за откуп сценарија за тв серију под називом „Црни Груја“ или како је почео први српски устанак, а која се састоји од 10 епизода.

Читањем Уговора о копродукцији закљученог дана 23.07.2008. године између овде тужиоца и INTERMEDIA NETWORK д.о.о. Београд, суд је утврдио да су се уговорне стране сагласиле да заједнички приступају производњи дугометражног играног филма и телевизијске серије под радним називом „Друг Црни у НОБ-у“ сценаристе и редитеља Радета Марковића. У преамбули уговора је констатовано да је овде тужилац власник ауторских права на сценарију за дугометражни играни филм и 15 епизода ТВ серије, као и да поседује сва ексклузивна права на неограничено коришћење сценарија. Предмет Уговора је регулисање свих права и обавеза уговорних страна поводом прозводње и експлоатације филма и ТВ серије. Чланом 1 тачка уговора предвиђена је обавеза овде тужиоца да произведе играни филм и тв серију, обављајући послове извршног продуцента да учествује у креирању приче “Друг Црни у НОБ-у”, да закључује уговоре са свим трећим лицима која учествују у производњи филма (аутори, извођачи, чланови техничке екипе и осталим правним и физичким лицима), да ангажује сценаристу, редитеља, детаљеније у самом уговору, док је под тачком 2 предвиђено да овде тужилац у складу са својим могућностима, обезбеди део средстава за производњу филма и ТВ серије преговарајући са спонзорима и финансијерима филма и ТВ серије, као и националним и међународним фондовима за помоћ филмској и ТВ производњи, као и државним установама и органима. У члану 2 предвиђена је обавеза друге уговорне стране да обезбеди део средстава за финансирање филма и тв серије. У члану 5. констатовано је да су уговорне стране сагласне да испуњењем обавеза из овог Уговора стичу својство продуцента предметног играног филма и ТВ серије, те да се комплетан нето приход истог остварен од експлоатације филма и серије дели у процентима 50 % за овде тужиоца и 50 % за другу уговорну страну из уговора.

Читањем писмена насловљеног као Уговор суд је утврдио да су у истом писмену као уговорне стране означени овде тужени Радио дифузна установа Радио телевизија Србија, BS Group и INTERMEDIA NETWORK д.о.о. Београд, те да је као предмет означено постизање споразума око успостављања пословне сарадње у вези са стицањем искључивих имовинских и власничких права, односно у вези са откупом

играног филма и ТВ серије од 15 епизода, две епизоде making of, као и једне епизоде Новогодишње емисије од стране РТС-а. У члану 1 писмена наведено је да је РТС Новогодишњи специјал best of емитовала сходно својој програмској шеми 01.01.2009.године у термину иза поноћи почев од 01,00 часова. Чланом 3. Уговора предвиђено је да су РТС-у као наручиоцу овде BS Group и IMN презентовале динамику производње филма, ТВ серије и ТВ Специјала. У склопу динамике наведено је да је извршена примопредаја специјала новогодишње епизоде 29.12.2008. године, која примопредаја је потврђена и верификована од стране РТС-а. Писмено насловљено као „уговор“ уговорне стране нису потписале.

Читањем Уговора о ангажовању аутора од 13.05.2008. године чије су уговорне стране овде тужилац и Раде Марковић, као творац ауторског дела, суд је утврдио да је овде тужилац као продуцент ангажовао аутора да напише сценарио за 15 епизода тв серије, као и за играни филм под називом „Друг Црни у II светском рату“ и за једну тв рекламу. Чланом 4 уговора је предвиђено да аутор уговором уступа продуценту право на неограничени број емитовања дела.

Читањем Уговора о ангажовању аутора од 13.05.2008. године чије су уговорне стране овде тужилац и Раде Марковић, као творац ауторског дела, суд је утврдио да је овде тужилац као продуцент ангажовао аутора да обави посао редитеља три ауторска дела, по сценарију Радета Марковића и то: режија 15 епизода тв серије под радним називом ”Црни Груја у II светском рату”, режију целовечерњег играног филма под радним називом ”Црни Груја и II светски рат” и да од снимљеног материјала филма направи три епизоде тв серије ”Црни Груја у II светском рату и режија једне тв рекламе. Чланом 4 уговора је предвиђено да аутор уговором уступа продуценту право на неограничени број емитовања дела.

Читањем Уговора о ангажовању аутора од 12.09.2008. године чије су уговорне стране овде тужилац као продуцент и Небојша Башић као аутор, суд је утврдио да је чл. 1. Уговора наведено да продуцент ангажује аутора који преузима обавезу да у серији радног назива „Друг Црни у НОБ-у“ обави посао директора фотографије. Чл.4 предвиђено је да аутор уступа продуценту право на неограничено искључиво економско искоришћавање дела, без плаћања било какве додатне накнаде и обавезе продуцента према аутору.

Читањем Уговора о ангажовању аутора од 12.09.2008. године чије су уговорне стране овде тужилац као продуцент и Бранислава Годића као творац ауторског дела, суд је утврдио да је чланом 1. предвиђено да продуцент ангажује аутора који преузима обавезу да од снимљеног материјала за дугометражни филм и ТВ серију радног назива „Друг Црни у НОБ-у“ измонтажира посебну епизоду „Новогодишњи специјал“ - ауторско дело. Чланом 3. предвиђено је да продуцент исплати аутору износ од 5.000,00 евра по динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања након продаје исте неком емитуеру, а на име извршења обавезе из уговора и на име уступања ауторских права из овог уговора.

Увидом у списе предмета овог суда, бр. 6 П 6053/2010 суд је утврдио да су тужиоци BS GROUP д.о.о. и INTERMEDIA NETWORK д.о.о. поднели тужбу овом суду 06.11.2009.године којом су тражили да суд обавезе туженог Јавна медијска установа Радио телевизија Србије да исплати изинос од 93.761.145,30 динара на име накнаде материјалне штете, са припадајућом затезном каматом и трошковима поступка. У тужби је наведено да су почетком октобра 2008.године између тужиоца првог реда и туженог започети преговори о пословној сарадњи, на основу које би тужени стекао искључива имовинска и власничка права као и друга права по основу коришћења дела „Друг Црни у НОБ-у“. Између тужиоца првог реда и туженог је постигнут усмени договор после ког су тужиоци доставили туженом епизоду „Друг

Црни у НОБ-у“ под називом Новогодишњи специјал, ради емитовања на програму туженог 01.01.2009.године са почетком у 00,30 часова, тј. пола сата после поноћи у новогодишњој ноћи. Након емитовања епизоде под називом „Новогодишњи специјал“ тужени је рекламирао биоскопску дистрибуцију филма „Друг Црни у НОБ-у“ на својим програмима. Како до реализације постигнутог договора није дошло, пропуштањем туженог није реализован уговор, то је тужилац сматрао да је услед непотписивања уговора о уступању и нереализације кривицом туженог, исти претрпео штету у висини уложених средстава у износу од 800.000,00 евра, као и у виду изгубљене добити у износу од 193.000,00 евра, све у динарској противвредности. Пресудом овог суда б П 6053/2010 од 01.02.2011.године у ставу један изреке одбијен је тужбени захтев тужилаца првог и другог реда којим су тражили да суд обавезе туженог да тужиоцима исплати износ од 93.761.145,30 динара на име накнаде штете и припадајућу затезну камату, из разлога што тужиоци нису доказали да постоји узрочно последична веза између радњи туженог и настале штете, у ставу два изреке одбијен је приговор ради пребијања за исплату износа од 813.020,00 динара. Пресудом Привредног апелационог суда б ПЖ 2951/11 од 04.04.2013.године потврђена је пресуда Привредног суда у Београду П 6053/10 од 01.02.2011.године у ставу један изреке пресуде. Пресудом Врховног касационог суда Прев 187/2013 од 24.10.2013.године суд је одбио као неосновану ревизију тужилаца изјављену против пресуде Привредног апелационог суда б ПЖ 2951/11 од 04.04.2013.године.

По извршеном увиду у компакт диск са спорном емисијом, суд је утврдио да је емитовање Новогодишњег специјала „Друг Црни у Нобу-у“ на каналу РТС-а започето у 35-том минути и 24 секунди, а завршено у 1Н, 29 минути и 50 секунди.

Саслушан у својству парничне странке Богдан Стоиљковић изјавио је да је са туженим у септембру, октобру започео преговоре око уступања права емитовања филма и серијала „Друг Црни у НОБ-у“, те да су вођени разговори око емитовања новогодишње специјалне емисије, која је требало да се посебно монтира и достави туженом пред Нову годину, пре закључења уговора, а све са циљем и намером да се касније потпише Уговор о уступању права на емитовање филма и серијала. Преговоре око уступања права на емитовање водио је са Небојшом Недељковићем, на страни туженог. Суд је даље утврдио да је након монтаже Новогодишњег специјала, по договору са туженим, тужилац доставио касету ради емитовања, да је Новогодишњи специјал емитован, међутим да уговор поводом ког су се водили преговори није закључен међу странкама. Навео је да је предао касету са монтираним материјалом, али да није дао сагласност да се предметни новогодишњи специјал емитује и да није плаћена накнада за емитовање.

Из исказа сведока Небојше Недељковића суд је утврдио да је сведок био директор маркетинга код туженог, те да је у наведеном својству учествовао у преговорима са тужиоцем око емитовања на каналу Радио телевизије Србије 15 епизода серијала „Црни Груја“, при чему нису преговарали о „пилот емисијама“. Сведок је у исказу појаснио да закључењу уговора о емитовању претходи давање сагласности на сценарио, те давања процене ли садржај који треба емитовати задовољава критеријуме РТС-а, након чега се сачињава текст уговора и исти се доставља програмском савету ради одобрења, и тек након те процедуре долази до потписивња уговора од стране генералног директора туженог. Сведок је изјавио да се не сећа да ли је уговор закључен у конкретном случају, као и да има сазнање да било проблема око емитовања „Црни Груја“ и да је исто одложено.

Суд је прихватио дат исказ сведока Небојше Недељковића налазећи да је исти јасан и логичан, те да није у супротности са изведеним писаним доказима.

Суд је у поновном поступку саслушао парничну странку Богдана Стоиљковића, законског заступника тужиоца, те је из датог исказа утврдио да је туженом предао касету са измонтираним материјалом Новогодишњи специјал, на захтев Небојше Недељковића у циљу закључења уговора о емитовању, али да се није сагласио са тиме да се специјал емитује без накнаде и без закљученог уговора. Био је упознат са чињенцом да код туженог постоји контрола кроз коју видео материјал треба да прође. Изјавио је да је приликом вођења преговора имао у виду да се ради о реномираном јавном сервису, те да је с тога сматрао да уколико не дође до закључења уговора, да неће бити ни емитовања. Изјавио је да су тужилац и тужени водили преговоре за емитовање целог серијала, током септембра и октобра, а да је тужени у међувремену предложио да им тужилац достави и Новогодишњи специјал, те да је прекинута монтажа филма и измонтиран је материјал за тражени Новогодишњи специјал, што се дешавало крајем новембра и почетком децембра 2008. године, а уговор је требало да се закључи до Нове године. Утврђено је да је тужилац ради снимања целокупног серијала, са новогодишњим специјалом, имао трошкове од око 830.000,00 евра.

Суд није прихватио исказ парничне странке Богдана Стоиљковића, дат на рочишту на коме је првобитно био саслушан и то у делу у ком је навео да је уговор међу странкама требало да се закључи одмах после Нове године, будући да је у поновном поступку појаснио да је наведени уговор требало да се закључи до Нове године, а што је према мишљењу суда у сагласности са свим осталим доказима изведеним током поступка. У преосталом делу суд је прихватио исказ парничне странке налазећи да је исти јасан и логичан, те да није у супротности са изведеним писаним доказима.

Суд је у поновном поступку саслушао сведока Божицара Николића, те је из датог исказа утврдио да је сведок у периоду од 2008. до 2010. године био главни и одговорни уредник културно уметничког програма код туженог. Изјавио је да је иницијално био мишљења да се у конкретном случају ради о квалитетном наставку серије Црни Груја, али да се испоставило да није тако и да је гледаност била слаба. Навео је да у спорном периоду ништа није могло да се емитује без сагласности Александра Тијанића, који је био генерални директор у том периоду. Навео је да других сазнања о техничким детаљима нема јер је био задужен само за утврђивање квалитета програма који се емитује.

Суд је мишљења да је исказ сведока у делу у коме је навео да је са колегијумом директора гледао пилот емисију која им је достављена, те у делу у коме је сведок навео да је први пут гледао материјал достављен на касети тек приликом јавног емитовања истог, контрадикторан, нарочито имајући у виду да је сведок изјавио да се ради о периоду од пре 14 година и да не може да се сети да ли је материјал са касете гледао пре или после емитовања. У преосталом делу суд је прихватио дат исказ сведока као истинит.

Суд је у поновном поступку извдео доказ читањем Уговора о пословној сарадњи од 13.08.2012. године, са Анексом од 21.05.2013. године, те је у битном утврдио да је закључен између Fox televizije d.o.o. (Прва) и овде тужиоца. У члану 1. одређен је предмет уговора и то регулисање међусобних права и обавеза у вези са уступањем искључивог права на тв емитовање играних филмова, тв серије и making off-a (филм о филму) и то: играног филма „Друг црни у НОБ-у“ у трајању од приближно 107 минута, тв серије под радним називом „Друг црни у НОБ-у“ који обухвата 15 епизода по око 45 минута, као и making off-a око 45 минута, те и играни филм под називом „Црни груја и камен мудрости“ у трајању од око 97 минута и тв серије кој обухвата 6 епизода, свака по 30 минута. У члану 2. у битном је одређено да се овим уговором

уступају искључива права на телевизијско емитување у неограниченом броју емитувања, у периоду од две године почев од септембра 2012. године. У члану 5. уговорена је од 200.000,00 евра нето, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан издавања фактуре, те је у самом уговору одређена динамика плаћања. Уговор је потписан и оверен печатима уговорних страна.

Суд је у поновном поступку извдео доказ читањем извода са рачуна бр. 2013013 од 31.12.2013. године и бр. 2014002 од 04.04.2014. године, те је утврдио да је Прва Телевизија д.о.о. уплатила на рачун тужиоца износ од 6.158.327,40 динара и износ од 15.410.250,00 динара.

Читањем налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке Драгомира Ђорђевића од 25.10.2022. године, суд је утврдио да је вештак навео да накнада за премијерно емитување играног филма у термину 01.01.2009. године, одмах иза поноћи, износи 281.875,20 динара, да затезна камата за овај период закључно са 30.09.2022. године износи 519.793,50 динара, те да укупна накнада по текућим ценама на дан 30.09.2022. године износи 801.668,60 динара по текућим ценама на тај дан. Вештак је износ наканде определио као просечну цену, по једном минути емитувања, а имајући и виду цене 36 играних филмова, опредељених у уговорима који су приложени током поступка и ценовнику туженог.

Тужилац је оспорио дат налаз и мишљење судског вештака наводећи да вештак није користио економске параметре који се односе на премијерно емитување, те је предложио да суд наложи туженом да достави уговоре који се односе на премијерна емитувања, ради израде потупног налаза по датом задатку вештаку. Навео је да вештак није могао да при изради налаза користи ценовник туженог, јер се исти односи на ситуације када тужени продаје свој играни програм који није премијерни већ репризни. Указао је да је вештак у налазу навео документа на основу којих је утврђена висина предметне накнаде, међу којима и Уговор о уступању права Fox Televiziji d.o.o. од 13.08.2014. године, али да се у даљем тексту налаза исти не спомиње.

Тужени је оспорио дат налаз и мишљење у целисти, те опредељене параметре на основу којих је опредељена висина накнаде. Навео је да је вештак као елементе који се могу користити код процене накнаде користио дужину трајања и рејтинг, али да није узео важан параметар – уговорен број емитувања, односно да при израчунавању накнаде вештак није узео у обзир обим уступљеног права.

У изјашњењу датом на примедбе парничних странака, датом дана 21.11. и 28.11.2022. године, вештак је навео да је анализиран период од пет година, у коме је имао податке о само једном емитуваном премијерно играном програму, а то је Новогодишњи специјал „Друг Црни у НОБ-у“, за ког нема податка о цени. Појаснио је да је методологија утврђивања накнаде за премијерно емитување предметног програма у трајању од 54,28 минута, просечна цена емитувања филмова/серија из програма РТС, што по једном минути износи 58,3533 евра, при чему је утврђивана цена једног минута трајања филма, серије као производа купопродаје. Додао је да у приложеним уговорима у датом временском периоду, не постоји цена за премијерно емитување током новогодишње ноћи на каналу РТС1, те да се у анализираним уговорима уговорен број емитувања креће од минимално три до неограниченог броја, да је вештак због начела узајамне вредности једнаких давања и економске логике, проценио да цена за премијерно емитување, које није репризно, буде на нивоу просечно плаћене цене емитувања филма/серија из програма РТС, што по једном минути износи 58,3533 евра. Напоменуо је да се ради о 36 анализираних филмова и њиховој просечној цени. Појаснио је да није узео у обзир број емитувања јер емитер у конкретном случају није био ограничен да тај број буде већи од једног, те да је нејасно како утврдити стандард – односно реперну вредност броја емитувања. Указао је на грешку, на страни 5 основног

налаза и мишљења у последњем ставу, у броју те да уместо 4.991,80 евра треба да стоји 4.918,23 евра, те да просечна вредност емитовања износи 3.156,91 евро уместо 3.181,40 евра, односно да динарска противвредност на дан 01.01.2009. године износи 279.704,50 динара, а затезна камата на основни дуг за период од 01.01.2009. године до 30.09.2022. године износи 515.790,50 динара. Уколико би се као реперна вредност од два приказивања прихватила као стандард, онда би и основни дуг и законска затезна камата били дупло мањи.

Тужилац је остао код свих изнетих примедби, а нарочито при томе да вештак није исказао колико тужени плаћа за пренос права на емитовање премијерног играног програма. Приложио је налаз и мишљење судског вештака Верице Гвозденовић, која је дала навела да просечна висина накнаде за премијерно емитовање играног програма у термину од 01.01.2009. године, одмах иза поноћи тј колико тужени плаћа пренос права на емитовање премијерног играног програма у трајању од сат времена током новогодишње ноћи на каналу РТС износи 42.529,65 евра.

Тужени је оспорио као стандард реперну вредност од два приказивања, те додао да то што тужени није емитовао више од једном „Новогодишњи специјал“ да је то због изузетно мале гледаности. Противио се извођењу доказа читањем приложеног налаза и мишљења.

У изјашњењу од 03.02.2023. године вештак је навео да нема места усаглашавању налаза и мишљења вештака Драгомира Ђорђевића и приложеног налаза и мишљења Верице Гвозденовић, истичући да се Уговори које је користила вештак Верица Гвозденовић не могу користити као релевантни за утврђивање вредности коју би тужени требало да плати за перенос права на премијерно емитовање премијерног извођења програма и да се не могу се изједначити трошкови за пројекат са ценом једног емитовања.

Саслушан на рочишту за главну расправу дана 20.03.2023. године вештак Драгомир Ђорђевић је појаснио је да није имао на располагању документацију која се односи на премијерна емитовања, у означеном периоду од пет година, те да је предметну процену извршио у недостатку других доказа. Истакао је да је налаз израдио на основу теорије граничних користи која значи да се примењује закон о падајућој граничној користи и да се цена одређује на бази употребе у последњем степену и да је узео фер тржшну вредност – једну минуту.

У допунском налазу и мишљењу датом 20.02.2024. године, судски вештак је, у складу са задатком суда, утврдио накнаду за премијерно емитовање у износу од 9.832,80 евра, полазећи од одредби Уговора о пословној сарадњи од 13.08.2012. године са Анексом од 21.05.2013. године, који је закључен између тужиоца и Fox Телевизије d.o.o, а чији је предмет уступање искључивог права тв емитовања играних филмова, тв серија и making off-a (филм о филму) и то: играног филма „Друг црни у НОБ-у“ у трајању од приближно 107 минута, тв серије под радним називом „Друг црни у НОБ-у“ који обухвата 15 епизода по око 45 минута, као и making off-a око 45 минута, те и играни филм под називом „Црни груја и камен мудрости“ у трајању од око 97 минута и тв серије кој обухвата 6 епизода, свака по 30 минута, све укупно 1.104 минута. Судски вештак је полазећи од уговорене накнаде за емитовање од 200.000,00 евра нето, исту накнаду поделио са 1.104 минута колико збирно износи емитовани садржај и утврдио висину накнаде од 181,15 евра по минути. Вештак при утврђивању јединичне цене није узео у обзир обим уступања права, односно број емитовања јер емитер није био ограничен бројем емитовања. Вештак је утврдио да је просечна једична цена стицања права на емитовање програма из уговора износи 181,15 евра по минути, при чему је утврђена цена једног минута трајања филма, серије као производа купопродаје, те да накнада за премијерно емитовање играног програма у термину 01.01.2009. године,

одмах иза поноћи износи 9.832,80 евра, што у динарској противвредности на дан 01.01.2009. године износи 871.198,00 динара. Навео је да, ако суд оцени да постоји правни основ да је стандардна, односно реперна вредност представља број емитовања на годишњем нивоу, онда би процењена вредност накнаде иносила 2.458,20 евра односно 217.799,00 динара на дан 01.01.2009. године.

Тужилац је приговорио на дат налаз наводећи да нема основа да се износ од 9.832,80 евра подели са четири.

Тужени је приговорио на дат налаз, те је предложио да вештак сачини обједињен налази узимајући у обзир другу варијанту допунског вештачења, и наводе туженог о томе да приликом обрачуна треба узети у обзир моделитете и обим емитовања. Предложио је да вештак све новчане износе истраже у динарској противвредности на дан сачињавања новог допунског вештачења или евентуално на дан подношења тужбе или да суд нађе средњи износ и истраже динарску противвредност. Навео је да вештак није узео у обзир да износ накнаде зависи и од броја емитовања.

Саслушан на рочишту за главну расправу одржаном дана 28.03.2024. године, вештак је изјавио да остаје при основном и допунском налазу, те је појаснио да је приступио анализи реализације програма за период од пет година и то од 2008. године до 2012. године, ценећи шта је све емитовано пре новогодишње ноћи и после новогодишње ноћи на тв каналу туженог и да је о томе дао табелу у основном налазу и мишљењу. Од туженог није добио тражене податке о томе колико он плаћа премијерно извођење, а да из анализе реализације програма у периоду од пет година, према достављеној документацији за вештачење, није могао директно да утврди колико тужени иначе плаћа за премијерно емитовање. Није имао на располагању више елементарата, када је у питању пословна докуменација како би дао прецизнији налаз, те је у тој ситуацији израдио варијанту налаза процене вредности премијерног емитовања, а као битне околности узео је чињенице да је предмети специјал једном емитован и да је рејтинг био 12 индексних поена што је дупло мање од најмањег броја поена на било којем играном програму или филму. Као важну околност узео је да је тужени могао више од једног пута да емитује предметни специјал, те је полазећи од тога утврдио цену производа играног програма, дакле не цену емитовања, већ цену производа и израчунао цену једног минута за 36 филмова који су уговорани од стране туженог и да је тако дошао до износа која је дата у налазу и мишљењу. Појаснио је да је определио цену минута производа, а не емитовања, јер је тужени могао исти да користи исти више пута. Премијерно извођење подразумева једно емитовање, а цена производа цену по минути ангажованих капацитета. Тужени је могао да емитује спорни специјал три пута, а онда би цена минута ангажованих капацитета била три пута мања, а овако је три пута већа. Зато је вештак цену минута по производу определио као објективну, која може послужити као реперна вредност једног минута трајања те игране серије. У односу на допунски налаз навео је да је по истом принципу утврдио укупан уговорен број минута играног програма и поделио са 200.000,00 (колико износи уговорена накнада) те да је утврдио цену по јединици производа, према напред поменутом Уговору о пословној сарадњи од 13.08.2012. године са Анексом од 21.05.2013. године, а која варијанта по мишљењу вештака задовољава економску логику обе парничне стране. Појаснио је да ако се ради о једном емитовању, да износ од 9.832,80 евра представља цену премијерног емитовања, те да се ради о фер тржишној вредности. У односу на питање обима емитовања при одређивању цене, вештак је изјавио да исти није узимао у обрзи приликом процене цене емитовања, због чињенице да је тај играни програм био једном емитован, а не два или више пута.

Одредбом члана 28 став 1 Закона о ауторском и сродним правима ("Сл. гласник

СЦГ”, бр. 61/2004) предвиђено је да аутор има искључиво право да другоме забрани или дозволи емитовање свога дела. Ставом 2 прописано је да се емитовањем, у смислу става 1. овог члана, сматра јавно саопштавање дела жичним или бежичним преносом електромагнетних, електричних или других сигнала на даљину (радио-дифузија и кабловска дифузија).

Одредбом члана 65 став 1 Закона о ауторском и сродним правима (“Сл. гласник СЦГ”, бр. 61/2004) предвиђено је да се ауторским уговором ауторска права уступају или у целини преносе. Ставом 2 прописано је да се на ауторски уговор примењују одредбе закона којима се уређују облигациони односи, ако одредбама овог закона није друкчије одређено. Ставом 3 прописано је да се ауторски уговори закључују у писаној форми, ако овим законом није друкчије одређено.

Одредбом члана 86 Закона о ауторском и сродним правима (“Сл. гласник СЦГ”, бр. 61/2004) предвиђено је да се уговором о филмском делу једно или више лица обавезују произвођачу филмског дела да стваралачки сарађују на изради филмског дела и уступају му своја имовинска права на то дело.

Одредбом члана 126 Закона о ауторском и сродним правима (“Сл. гласник СЦГ”, бр. 61/2004) прописано је да за свој видеограм, произвођач видеограма има имовинска права у складу са овим законом.

Одредбом члана 127 став 1 Закона о ауторском и сродним правима (“Сл. гласник СЦГ”, бр. 61/2004) је предвиђено да је видеограм је снимак филмског дела као и одређеног низа слика са или без пратећег звука на носачу слике, односно носачу слике и звука. Ставом 2 прописано је да произвођач видеограма има права предвиђена овим законом само за први снимак.

Одредбом члана 128 Закона о ауторском и сродним правима (“Сл. гласник СЦГ”, бр. 61/2004) је предвиђено да је произвођач видеограма је физичко или правно лице у чијој је организацији и чијим је средствима видеограм начињен.

Одредбом члана 129 Закона о ауторском и сродним правима (“Сл. гласник СЦГ”, бр. 61/2004) је прописано да произвођач видеограма има искључиво право да другоме забрани или дозволи: 1) умножавање свог видеограма или стављање у промет тако умножених примерака; 2) јавно саопштавање свог видеограма са носача слике, односно са носача слике и звука (приказивање); 3) давање примерака свог видеограма у закуп; 4) интерактивно чињење доступним јавности свог видеограма, жичним или бежичним путем, у смислу члана 29. овог закона.

Одредбом чланом 177 Закона о ауторском и сродним правима (“Сл. гласник СЦГ”, бр. 61/2004), прописано је да носилац ауторског права, интерпретатор, произвођач фонограма, произвођач видеограма, произвођач емисије, произвођач базе података и стицалац искључивих овлашћења на ауторска и може тужбом нарочито да захтева: 1) утврђење повреде права, 2) престанак повреде права, 3) уништење или преиначење предмета којима је извршена повреда права, укључујући и примерке предмета заштите, њихове амбалаже, матрице, негативе и слично; 4) уништење или преиначење алата и опреме уз помоћ којих су произведени предмети којима је извршена повреда права, ако је то неопходно за заштиту права, као и 5) накнаду имовинске штете.

Пре свега, суд указује да је имао у виду да је тужилац у поднеску од 16.04.2024. године, коначно определио тужбени захтев, тако што је умањио укупан износ који је иницијално тражен тужбеним захтевом, те да сада став други тужбеног захтева гласи на износ од 871.198,00 динара, али како се смањење тужбеног захтева не сматра преиначењем већ представља делимично повлачење тужбе, за које није потребан пристанак туженог, то суд о предузетој радњи тужиоца није донео посебно решење, у смислу члана 200 став 4 и 5 Закона о парничном поступку.

Предмет тужбеног захтева је утврђење повреде имовинских права тужиоца на емитовање на Новогодишњем специјалу „Друг Црни у НОБ-у“, тако што је тужени исти неовлашћено емитовао на каналу РТС 1 дана 31.12.2008. године у оквиру „Новогодишњег програма“, те постојање обавезе туженог да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 871.198,00 динара.

Суд је пре свега ценио истакнути приговор недостатка активне легитимације тужиоца па је утврдио да је исти неоснован из следећих разлога:

Из писаних доказа који су изведени током поступка суд је утврдио да тужилац има статус произвођача видеограма за филмско дело „Друг Црни у НОБ-у“ сценаристе Радета Марковића, будући да је тужилац иницирао снимање, обезбедио финансијска средства, те организовао, руководио и преузео одговорност за прво снимање филмског дела, видеограма. Наведени закључак суд је извео на основу Уговора о копродукцији од 23.07.2008. године, којим уговором је тужилац као носилац ауторских права на сценарију дугометражног играног филма и 15 епизода телевизијске серије „Друг Црни у НОБ-у“, преузео обавезу да обезбеди део финансијских средстава и да, између осталог, закључи уговоре са трећим лицима која учествују у производњи филма као носиоцима ауторског и сродних права (ауторима, извођачима, члановима техничке екипе и осталим правним и физичким лицима). Суд је даље током поступка утврдио да је тужилац закључио и уговоре о филмском делу из члана 86. Закона о ауторском и сродним правима („Сл. гласник СЦГ“ бр. 61/2004), на основу којих уговора су овде тужиоцу, као произвођачу видеограма, уступљена искључива имовинска права коаутора (сценаристе и редитеља Радета Марковића, директора фотографије Небојше Башића и Бранислава Годића који је измонтирао посебну епизоду серије - „Новогодишњи специјал“), у смислу одредбе члана 11. Закона о ауторском и сродним правима, те и право на остваривање економске користи од емитовања ауторског дела саговорника. На описан начин тужилац је стекао и право на остваривање судске заштите уступљених ауторских права. Из наведених разлога, суд је мишљења да је тужилац активно легитимисан да у конкретном случају поднесе тужбу у смислу члана 177. Закона о ауторском и сродним правима.

Суд је имао у виду наводе туженог да је привредно друштво INTERMEDIA NETWORK д.о.о, у својству копродуцента нужни супарничар у поступку по тужби ради утврђења повреде права произвођача видеограма, међутим исти наводи су неосновани. Наиме, у конкретном случају аналогном применом члана 10. став 5. Закона о ауторском и сродним правима, важећег у моменту подношења тужбе, сваки копродуцент као титулар сродног права (право произвођача видеограма) овлашћен је да подноси тужбе за заштиту сродног права, с тим да може да поставља тужбене захтеве само у своје име и за свој рачун. По оцени суда, наведена законска одредба се односи, поред аутора и на копродуценте као титуларе сродних права (право произвођача видеограма).

Поред наведеног, суд је приликом оцене активне легитимације тужиоца имао у виду и наводе туженог да право на емитовање видеограма, чију заштиту тужилац тражи тужбеним захтевом, не спада у круг искључивих имовинскоправних овлашћења тужиоца као произвођача видеограма. Напред цитираном одредбом члана 129. Закона о ауторском и сродним правима, одређена је садржина права произвођача видеограма. Овим искључивим правима није обухваћено и овлашћење на емитовање видеограма, како то тврди тужени, те произлази да произвођач видеограма нема ни искључиво ни релативно овлашћење у вези са емитовањем. Међутим, произвођач видеограма може овај облик коришћења (право на емитовање) правно и економски да контролише преко ауторскоправних овлашћења која је прибавио од коаутора филмског дела које је забележно на видеограму, будући да аутори, односно коаутри имају искључиво право

тв серијала „Друг Црни у НОБ-у“ око чијег емитовања су водили преговоре, а тужени је наручено дело примио и премијерно емитовао, без улагања евентуалних примедби на квалитет. Међутим, како се договорени услов (одложни) као будућа неизвесна околност неспорно није остварио, то произлази закључак суда да дејство Уговора о изради Новогодишњег специјала није ни настало, у смислу одредбе члана 74 став 1 и 2 Закона о облигационим односима, те да је отпао основ туженог за држање касете са наснимљеним Новогдишњим специјалом, као и основ за његово емитовање. На напред описан начин је, према мишљењу суда, дошло до неовлашћеног емитовања од стране туженог, те до повреде ауторских права на емитовање из члана 28 Закона о ауторском и сродним правима. Суд је имао у виду и наводе туженог, да емитовани Новогодишњи специјал није био задовољавајућег квалитета, али налази да исти нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари, будући да је тужени наручено дело без приговора емитовао, као и да је емитовање претходно одобрено од стране руководства туженог. Осим тога, тужени током поступка није приложио нити предложио доказе на околност да је тужиоцу као посленику дела указао на недостатке израђеног дела, те да га је позвао да исте евентуално отклони или да је тражио раскид уговора у случају да је сматрао да обављен посао има такав недостатак који га чини неупотребљивим, у смислу одредби члана 618 и 619 истог Закона.

Следом наведеног, суд налази да тужилац основано тврди да је тужни учинио повреду његових ауторских и сродних права, емитовањем Новогодишњег специјала „Друг Црни у НОБ-у“, па применом одредбе члана 177 став 1 Закона о ауторском и сродним правима, као и свих напред цитираних приписа донео одлуку као у ставу I изреке ове пресуде.

Како је напред утврђено да је отпао основ по коме је тужени примио касету тужиоца и премијерно емитовао специјал који се налази на истој, то произлази закључак суда да тужилац основано тужбом тврди да је на страни туженог дошло до неоснованог обogaћења, у смислу одредбе члана 210 Закона о облигационим односима. Тужилац као лице које је израдило и предало наручено дело, по основу који је касније отпао, има право да захтева повраћај датог од туженог као обogaћеног лица, односно новчану противвредност датог. Дакле, тужени је искористио предмет уговора чије правно дејство није наступило, тако што га је премијерно емитовао у новогодишњем програму дана 01.01.2009. године, а тужилац је определио висину захтева на име неоснованог обogaћења на страни туженог које је настало неовлашћеним емитовањем у износу од 871.198,00 динара, у складу са допунским налазом и мишљењем вештака Драгомира Ђорђевића од 20.02.2024. године, датим под тачком 1. Суд је прихватио наведену варијанту допунског налаза и мишљења, налазећи да је судски вештак одговорио на поверени задатак вештачења на јасан, темељан, образложен и логичан начин. Суд је прихватио мишљење дато под тачком 1 допунског налаза, с обзиром да је судски вештак као параметар за обрачун накнаде за емитовање узео Уговор о пословној сарадњи од 13.08.2013. године, са Анексом од 21.05.2013. године, закључен између тужиоца и Fox Телевизије d.o.o., а који уговор за предмет, између осталог, има уступање искључивог права тв емитовања филма и тв серије „Друг Црни у НОБ-у“. Суд је мишљења да су опредељени износи накнада у наведеном уговору, најприближнији параметар на основу ког би се могла утврдити противвредност премијерног емитовања Новогодишњег специјала „Друг Црни у НОБ-у“ на тв програму туженог, а имајући у виду све приложене доказе од парничних странака.

Суд је ценио и наводе туженог да је приликом утврђивања износа накнаде у конкретном случају потребно узети у обзир и параметар обима емитовања (два емитовања са две брзе репризе), али налази да су ови наводи туженог неосновани будући да је у конкретном случају извршено само једно емитовање и то премијерно.

Суд је прихватио мишљење судског вештака економско финансијске струке дато на рочишту одржаном 28.03.2024.године у делу где је судски вештак навео да цена од 9.832,80 евра представља фер тржишну цену премијерног извођења, те да са аспекта премијерног извођења дела није коректна варијанта према којој би се цена кориговала обимом емитовања.

Суд је приликом доношења одлуке ценио и истакнут приговор застарелости, али налази да је исти неоснован. Имајући у виду да од дана спорног емитовања, као дана стицања без основа (01.01.2009. године), па до дана покретања овог поступка (28.12.2018. године) није протекло више од десет године, то суд применом одредбе члана 371 Закона о облигационим односима, налази да у конкретном случају није наступила застарелост предметног потраживања тужиоца.

Имајући у виду напред наведено, суд налази да тужилац основано потражује од туженог износ од 871.198,00 динара, на име стицања без основа, па је применом одредбе члана 210 Закона о облигационим односима, као и свих осталих цитираних прописа, донета одлука као у ставу II изреке.

Тужиоцу поред износа накаде за вредност постигнуте користи припада и право на законску затезну камату, у складу са одредбом члана 214. Закона о облигационим односима, и то од дана стицања (01.01.2009. године), будући да је током поступка утврђено да је тужени био несавестан, па је донета одлука као у ставу II изреке ове пресуде.

Суд је на рочишту за главну расправу одржаном дана 28.03.2024. године донео решење којим је одбио захтев за изузеће судског вештака, применом члана 266 Закона о парничном поступку, будући да током поступка није утврђено постојање околности које доводе у сумњу његову непристрасност, у смислу одредбе члана 67 став 2 истог Закона.

Суд је ценио и све остале доказе и наводе странака, али је нашао да исти нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, па их није посебно образлагао.

Одлуку о трошковима парничног поступка, као у ставу III изреке пресуде, суд је донео применом одредби члана 150. 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку, па је тужиоцу на опредељен захтев досудио укупан износ од 792.197,00 динара и то: износ од по 16.875,00 динара на име састава тужбе и девет образложених поднеска (укупно 168.750,00 динара), износ од по 21.375,00 динара на име заступања на десет одржаних рочишта (укупно 213.750,00 динара), износ од по 12.937,50,00 динара на име приступа на шест неодржаних рочишта (укупно 77.625,00 динара), износ од 33.750,00 динара на име састава жалбе, износ од 89.522,00 динара на име трошкова вештачења, износ од 69.900,00 динара на име таксе на тужбу, износ од 69.900,00 динара на име таксе на првостепену пресуду и износ од 69.900,00 динара на име таксе на жалбу, све по АТ и ТТ.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде може се изјавити жалба Привредном апелационом суду у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде, а преко овог суда.

СУДИЈА
Тијана Грујић с.р.
за тачност отправка оверава